

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/58/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317207868
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2317207868.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobkyne: B. I., narodená X.X.XXXX, bytom R. A. XX, zastúpená advokátom: JUDr. Vladimír Sidor, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.430,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8Csp/104/2017-73 zo dňa 26.9.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti zaplatiť istinu v sume 1.430,92 eur potvrdzuje a vo zvyšku zrušuje a vec mu v zrušenom rozsahu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi (správne žalobkyňi) 1.430,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.430,92 eur od 8.11.2016 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. rozhodol, že žalobca (správne žalobkyňa) má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100%, ktoré budú vyčíslené osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 3 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 14.3.2014 bola medzi sporovými stranami uzatvorená Zmluva o úvere č. 8500043226, kde ako veriteľ vystupoval žalovaný a ako dlžník žalobkyňa. Na základe tejto úverovej zmluvy sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 1.200 eur a dlžník sa zaviazal splatiť úver v 36 mesačných splátkach po 68,12 eur mesačne. Celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť činila sumu 2.452,32 eur, RPMN bola vo výške 69,53% a ročná úroková sadzba bola 70%. Žalovaný spoločne so zmluvou o úvere uzavrel dňa 14.3.2014 aj Dohodu o poskytnutí služby, ktorá spočívala v odklade splatnosti splátok. Za túto službu žalovaný zinkasoval odplatu vo výške 178,60 eur. Žalovaný tak poskytol úver nie vo výške 1.200 eur, ako to zakotvovala zmluva, ale vo výške o 178,60 eur menej, t. j. v sume 1.021,40 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že v prejednávanej veci nie je sporné, že úver poskytnutý žalobkyňi bol úročený úrokovou sadzbou 70% ročne a že v čase poskytnutia tohto úveru bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 11,21% pre podobné typy úverov, ktoré poskytovali obchodné banky. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere č. 8500043226 zo dňa 14.3.2014 je tak absolútne neplatným

právnym úkonom. Z toho vzniká povinnosť zmluvným stranám vrátiť si plnenia. V skutočnosti úver poskytnutý žalovaným činil sumu 1.021,40 eur, žalobkyňa oproti tejto sume preplatila 1.430,92 eur, čo zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne. Ďalej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného, aby vrátil žalobkyňi sumu 1.430,92 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.430,92 eur od 8.11.2016, pričom uvedený dátum je dňom, keď žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že závery súdu prvej inštancie, z ktorých vychádza napádaný rozsudok, sú nesprávnymi a nezákonnými. Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500043226 je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi (ako zmluvný typ) ustanoveniami Obchodného zákonníka. Vzhľadom na to, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Základná regulácia úrokov vyplýva z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie, ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve a úpravu situáciu, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neplatnosti uzavretej úverovej zmluvy, keďže v zmysle hore citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že by dlžník z úverovej zmluvy bol povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Posúdenie úverovej zmluvy ako neplatnej neobstojí ani podľa predpisov občianskeho práva. Všeobecným a ustáleným pravidlom výkladu právnych predpisov a ich aplikácie pri posudzovaní platnosti právneho úkonu je zásada, že má prednosť taký prístup, ktorý ponecháva právny platný aspoň v časti, než ako by mal byť právny úkon posúdený za neplatný. Normatívne tento postup vyjadruje ustanovenie § 41 Občianskeho zákonníka. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi, potom logicky je a musí byť spôsobilý určiť, kde (od akej hodnoty) dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Takéto určenie pritom logicky bude spĺňať aj podmienku oddeliteľnosti od ostatného obsahu. Žalovaný poukázal aj na nedostatok v záveroch súdu ohľadne dátumu 8.11.2016, kedy sa podľa súdu prvej inštancie žalovaný mal dozvedieť, že sa bezdôvodne obohatil. Pre priznanie úroku z omeškania je rozhodujúci dátum vzniku omeškania, teda kedy márne uplynula výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom takáto výzva žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia doručená nebola, a preto 8.11.2016 sa nemohol dostať ani do omeškania. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a žalobu zamietol alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

6. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že dohoda o výške úveru medzi žalobkyňou a žalovaným predstavovala sumu 1.200 eur, čo však žalovaný v absolútnom rozpore so zmluvným dojednaním porušil a dohodnutú výšku úveru krátil o sumu 178,60 eur a poskytol spotrebiteľský úver v celkovej výške 1.021,40 eur. Suma, o ktorú žalovaný krátil celkovú výšku úveru predstavuje poplatok za i poskytnutie fiktívnej služby - Dohody o poskytnutí služby. Preto poskytnutá suma 1.021,40 eur mala byť aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru a pri výške mesačnej splátky 68,12 eur, splatnosti 36 mesiacov, potom výslednou je RPMN vo výške 100,73 %, čo je v absolútnom rozpore s údajom uvedeným v zmluve. Rovnako žalobkyňa poukázala na to, že ak by žalovaný RPMN vypočítal v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že výsledným RPMN pre úver nemohlo byť číslo menšie ako samotný úrok, nakoľko úrok je jednou zo zložiek výpočtu celkovej RPMN. Spôsob uvedenia RPMN v predmetnej zmluve tiež nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN v spotrebiteľskej zmluve, keďže podľa zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť RPMN uvedená v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne, pričom v zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom, nakoľko je v bode 5. (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere) uvedená iná RPMN ako v bode 6. (Údaje o schválenom revolvingovom úvere). Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobkyňu ako spotrebiteľa nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobkyňa sa nemohla kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Dohodnutá výška úrokovej sadzby viac ako 6 násobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy a preto je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa dobrým mravom a absolútne neplatnú. Žalobkyňa má za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, nakoľko zmluva vykazuje také nedostatky - absencia podstatných náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, úroková sadzba pre rozpor s dobrými mravmi, je absolútne neplatným právnym úkonom, žalovaný uviedol spotrebiteľa do omylu v podstatnej veci, ktorou je skutočná výška úveru, v rámci akceptácie žiadosti žalobkyne, žalovaný zmenil údaj o výške RPMN, je potrebné uzavrieť,

že zmluva oddelením jej neplatných častí nemôže zostať platnou, nakoľko ako celok trpí vadami v celom svojom rozsahu. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti zaplatiť istinu v sume 1.430,92 eur (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku) a pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v ostanej časti (§ 389 ods. 1 písm. b), c) Civilného sporového poriadku) a vrátenie veci v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k požiadavke na zaplatenie istiny v sume 1.430,92 eur súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkam uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

9. Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy skutočnosť, že právny vzťah strán konania, ktorý mal byť založený na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500043226 žalobkyňou podpísaná dňa 12.3.2014 a žalovaným podpísaná dňa 14.3.2014 je potrebné posudzovať podľa predpisov občianskeho práva. V súdenom spore sa totiž sa jedná o vzťah spotrebiteľský, keďže zmluva o revolvingovom úvere spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa, ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a dodávateľa, ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na konštatovaní o neplatne dojednej odplate spočívajúcej vo výške ročného úroku z úveru (za poskytnutý úver) a z uvedeného dôvodu vyhodnotil zmluvu o revolvingovom úvere uzatvorenú medzi stranami sporu ako celok neplatnú podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, čím žalobkyni vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného.

10. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, nakoľko nebolo možné dospieť k záveru o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere ako celku. Predovšetkým namietal, že v zmysle ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je možné dospieť len k záveru, že dlžník by bol z úverovej zmluvy povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa zákona. Mal zato, že právna regulácia vyplývajúca z ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka má prednosť pred všeobecnou úpravou občianskeho práva. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo 14/2014 zo dňa 21.4.2015, v ktorom zaujal nasledovné stanovisko: „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ S ohľadom na uvedené sa na právny vzťah strán tohto sporu nesporne vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a nie normy obchodného práva.

11. K výške úrokov a dobrým mravom sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.4.2012, v ktorom konštatoval: „Pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky“. Totiž aj podľa ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Správne v tomto smere súd prvej inštancie poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax o tejto otázke a i odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že judikatúra nespochybnila, že neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú skutočne všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a mravným princípom. Ak súd prvej inštancie zistil, že v dobe poskytnutia úveru boli priemerné úrokové sadzby za spotrebiteľské úvery poskytované bankami v obdobných prípadoch vo výške 11,21%, jeho záveru o neprimeranosti odplaty (úroku) nemožno nič vytknúť, nakoľko ročný úrok z úveru podľa zmluvy o revolvingovom úvere mal dosahovať 70,00% (čím viac ako šesťnásobne presiahol odplatu obvyklú).

12. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ neurčil hranicu, kde rozpor s dobrými mravmi nastal a kde nie, v dôsledku čoho nesprávne konštatoval neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere ako celku z dôvodu neprimeranosti odplaty. K uvedenému odvolací súd opätovne poukazuje opäť na záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí, v ktorom rovnako uviedol, že „ak sa podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka dôvod neplatnosti právneho úkonu vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolnosti, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nie je možné oddeliť od ostatného obsahu. Tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon (dôvod neplatnosti sa týka jeho podstatnej zložky), je právny úkon neplatný v celom rozsahu. Otázkou možnosti a nemožnosti oddelenia právneho úkonu treba posudzovať z hľadiska povahy a obsahu celého právneho úkonu a nielen z hľadiska oddeľovanej časti. Zmluvu, pokiaľ ide o jej zákonom určené pojmové znaky, treba chápať ako nedeliteľný celok, v danom prípade bolo možné oddeliť časť zmluvy o pôžičke, ktorá v sebe obsahovala dohodu o výške úrokov, od samotnej zmluvy, avšak jej obsah tvorí nedeliteľný celok vo vzťahu k ujednaniu o dohodnutej výške úrokov“. K uvedenému odvolací súd dodáva, že úrok vo výške 70,00% ročne predstavuje neprimerané dojednanie o úrokovej sadzbe (v danom prípade spotrebiteľského úveru) a má charakter občianskoprávnej úžery. Tento záver spôsobuje neplatnosť právneho úkonu ako celku pre rozpor s dobrými mravmi. V tomto smere nemožno záverom súdu prvej inštancie nič vytknúť.

13. Právnym následkom neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil na sumu 1.430,92 eur z dôvodu preplatenia úveru nad reálne poskytnutú sumu. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, namietal záver o bezdôvodnom obohatení ako následok neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere ako celku. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere ako celku, nebol právny a logický dôvod posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia inak, ako to urobil súd prvej inštancie. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že je nedôvodné a nesprávne posúdenie žalovanej sumy ako bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že je nesprávny záver o dôvode vzniku bezdôvodného obohatenia. Výpočet bezdôvodného obohatenia tak, ako bol súdom prvej inštancie vypočítaný v napadnutom rozsudku, nenapadol. Pokiaľ odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie za právne správne vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia, nemal odvolací súd dôvod na pochybnosti vo vzťahu k správnosti výšky priznaného nároku v sume 1.430,92 eur (rovnajúcej sa rozdielu medzi výškou poskytnutého plnenia žalobkyni a

výškou prijatého plnenia od žalobkyne), ktorá je v konečnom dôsledku v súlade s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise.

14. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti uloženia povinnosti zaplatiť istinu v sume 1.430,92 eur s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

15. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.430,92 eur od 8.11.2016 do zaplatenia. Žalovaný namietal nedostatok záverov súdu prvej inštancie ohľadne dátumu 8.11.2016, kedy sa mal žalovaný podľa súdu prvej inštancie dozvedieť, že sa bezdôvodne obohatil, pričom výzva na vydanie bezdôvodného obohatenia mu nebola doručená. Vo vzťahu k tejto časti odôvodnenia rozsudku odvolací súd musí konštatovať, že toto je v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, preto sa rozhodnutie v tejto časti stalo nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, čo je dôvodom na zrušenie rozsudku vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.430,92 eur od 8.11.2016 do zaplatenia pre jeho nezrozumiteľnosť. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie totiž vyplýva len odkaz na zákonné ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a konštatovanie, že dňom 8.11.2016 žalovaný už vedel, že sa obohatil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie sú zrejme pre rozhodnutie súdu v časti týkajúcej sa príslušenstva relevantné myšlienkové postupy a úvahy, ktoré viedli súd prvej inštancie k akceptovaniu argumentácie žalobkyne čo do právneho nároku na zaplatenie príslušenstva. Pokiaľ nie je zrejme, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci vo vzťahu k príslušenstvu (úrok priznaný od 8.11.2016), teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku v časti týkajúcej sa príslušenstva neobsahuje obsahujúce žiadne skutkové zistenia o omeškaní žalovaného so zaplatením bezdôvodného obohatenia, žiadnu úvahu súdu prvej inštancie v tomto smere a len paušálny odkaz na zákonné ustanovenie, pričom argumentáciu „Uvedený dátum je dňom, keď žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil.“ (doslovne prevzatú zo žaloby) bez akéhokoľvek odôvodnenia vyhovie žalobe v časti príslušenstva, bez odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v časti týkajúcej sa príslušenstva.

16. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.430,92 eur od 8.11.2016 do zaplatenia, vrátane závislého výroku II. o náhrade trov konania, zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

17. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

18. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok v zrušenej časti vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania (vrátane doplnenia dokazovania i oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi priloženými k žalobe), ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).